

PRÆDIKEN TIL 3. SØNDAG EFTER PÅSKE 2020

v. konstitueret sognepræst Katrine Gaub

Evangeliet til 3. søndag efter påske fra Johannesevangeliet (Læs også gerne de andre bibelske læsninger til 3. s. e. påske her: <https://www.bibelselskabet.dk/3-s-efter-paaske-fra-anden-raekke>):

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.« ([Johannesevangeliet 14,1-11](#))

PRÆDIKEN:

Vi befinder os i en vente-tid. Hele Danmark venter på at åbne op, og på at dagliglivet så vidt muligt kan komme tilbage på sporet igen. Vi venter på, hvornår mon unge mennesker kan komme i skole? Hvornår åbner restauranter, hoteller og den lokale kro? Hvad med virksomheder og arbejdspladser? Hvor længe skal alt dette vare, og hvor er man selv og ens nærmeste i alt dette?

Spørgsmålene er mange, og lige så snart én bekymring er taget lidt af, kommer der en anden bekymring og fylder ens sind ud.

I evangeliet til i dag foregår handlingen også i en ventetid. Det er Skærtorsdag aften i Påsken. Disciplene og Jesus har spist den sidste nadver, og forræderen Judas er netop smuttet ud af døren for at forråde Jesus til hans modstandere. Det er en ventetid, en slags tidslomme, hvor de sidste vigtige ord fra Jesus bliver sagt, inden handlingen tager fart, og Skærtorsdag slutter, og Langfredag begynder med, at Jesus tages til fange. Disciplene fokuserer i samtalen med Jesus på alt det nærværende og vil ikke/kan ikke forstå, at NU sker alt det, Jesus har forsøgt at fortælle dem om så længe. Det karambolerer lidt med dét fokus, som Jesus har, for hans fokus er ikke på de konkrete, forfærdelige handlinger, der står for lige om hjørnet med tortur og korsfæstelse og død. Hans fokus er på: hvem og hvad han er. Hvem er Jesus Kristus? Hvem og hvad er Gud? Hvad er Helligånden – og hvad er sammenhængen mellem disse tre?

Det er det, som Johannes-evangeliet helt fra starten forsøger at give svar på og beskrivelser af.

I 1. kapitel i Johannesevangeliet, i Johannesprologen, hører vi om Ordet, som var i begyndelsen, og at Ordet var hos Gud, og at Ordet var Gud. Alt blev til ved ham osv. Disse ord (og mange flere i Johannesevangeliet) leder frem til noget af det, som gennem historien altid har været provokerende og anfægtende ved kristendommen: At vi taler om Gud som den TRE-ENIGE GUD.

Den treenige Gud består af: Gud Fader, Guds Søn (Jesus Kristus) og Guds Ånd (Helligånden). Betyder det, at kristne har tre guder, som de tilbeder? Nej, det betyder, at Gud har tre forskellige sider. Vi mennesker forsøger at beskrive Gud med vores fattige menneskeord, selvom det, vi vil beskrive, ligger uden for alt, hvad vi kender til i den jordiske og endelige verden. Her prøver vi at beskrive noget, som egentlig er ubeskriveligt. Men vi gør det alligevel.

Et banalt billede på treenigheden, som nogle gange bruges til konfirmanderne, er en 'tre-i-én' – negleklipperen! Men det bliver for plat og alt for jordnært... Et andet billede er H₂O – vand i dets tre former: Is, flydende vand og vanddamp. Det er alt sammen vand, H₂O, men i 3 forskellige former.

Man kunne også sammenligne den treenige Gud med dén kreative proces, som en kunstner udfører. Som f.eks. en forfatter i sin kreative, litterære proces: man vil godt kunne høre en forfatter sige: 'Nu er min bog færdig – jeg mangler bare

at skrive det hele ned!' Dvs. den kreative idé, som ender med at blive til en fysisk bog, er allerede tilstede, før man kan se det. Den kreative idé er allerede til, både før, under og efter bogen bliver nedskrevet. Den er så at sige uden for tiden. Den kreative idé kan sammenlignes med Gud som Skaberen og den evige Gud.

Så begynder forfatterens arbejde med at skrive bogen. Alt dette arbejde og al den energi, som lægges i dette, foregår jo et fysisk sted og i tiden, og bogen bliver efter en lang arbejdsproces færdig. Det er den kreative energi, som bringer den evige kreative idé ind i tiden. Den kreative energi kan sammenlignes med Sønnen; den evige Gud, der træder ind i tiden som Jesus Kristus.

Nu har forfatteren afsluttet sin kreative proces. Bogen er skrevet færdig, og den sendes nu ud i verden til læserne. Ud af den kreative idé OG den kreative energi kommer den kreative kraft, som kommer til udtryk, når bogen bliver læst og modtaget af læserne. Det er alt det, som bogen kan sætte i gang ved læseren af tanker og følelser, og som sendes tilbage til forfatteren. Samtidig bliver forfatteren også selv en læser af sin egen bog. Den kreative kraft (eller aktivitet) kan sammenlignes med Helligånden, som er Guds Kraft, der virker i verden og i os (fra Dorothy L. Sayers: *'The Mind of the Maker'*, 1941).

I enhver gudstjeneste og kirkelig handling er der fokus på den treenighed Gud: I de forskellige bønner beder vi til Gud (som Faderen og Skaberen) og til Sønnen (som er Kristus, frelseren og forsoneren) og til Helligånden (Guds ånd,

som han sender ud og lader virke i os og i verden i dag). Mest konkret bliver det i trosbekendelsen, som siges eller synges ved gudstjenesten. Det er den, som der skal svares 'Ja' til i dåben, hvor forældre svarer på vegne af deres barn. Det er den, som konfirmanderne som 13-14-årige skal svare på igen ved deres konfirmation. Efter forsagelsen (*'Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen'*) kommer de 3 trosartikler:

1) *'Vi tror på Gud Fader den almægtige...'*

2) *'Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne søn...'*

3) *'Vi tror på Helligånden...'*

Og det er lige her, at mange bliver provokeret eller anfægtet – for kan man svare 'Ja' til alle trosbekendelsens dele – på ens egne vegne eller på ens barns vegne - hvis man ikke tror fuldt og fast på hver eneste del af den?? De allerfleste mennesker har eller har haft problemer med trosbekendelsens dele. Er man så 'dumpet' i ens tro? Nej. For tro og tvivl følges ad, og trosbekendelsen er ikke en eksamination i tro. Den er de menneskelige ord, som vil beskrive det ubeskrivelige, som Gud er. Trosbekendelsens dele beskriver den treenighed Gud, som vi ikke kan forstå med vores fornuft, men som vi kan åbne vores hjerter for - for at forstå hvem og hvad Gud, Kristus og Ånden er.

Men her i dagens evangelietekst fra Johannes: Hvorfor er det vigtigt for Jesus at komme med alle disse ord om det evige liv og Guds rige, og at der er gjort en plads klar også til os, når vi engang dør? Her, hvor Jesus 'står på randen af

sin grav', lige før han skal korsfæstes og dø? Jo, for kan han her i ventetiden åbne disciplenes hjerter, så de med hjertet fokuserer på og tror hans ord om Gud, om hvad det evige liv er og om sammenhængen mellem Gud og Sønnen og Ånden – så vil deres hjerte ikke forfærdes. Så vil deres og vores hjerte have mulighed for at hvile i troen på Gud og Kristus og derved få givet at kunne lægge alle bekymringerne – både de store og de små - i Guds hånd, og dermed få frimodighed til at tro og til at leve vores liv.

Jesus sagde: *»Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! (...) Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« (...)* *»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader.*

AMEN.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu, og altid, og i al evighed. Amen.

KIRKEBØN

Gud, vor fader og skaber.

Vær hos os og lad påskens opstandelseslys ramme os, så vi mærker, at vores hjerter kan finde ro og trøst og fred hos dig. Vi beder dig, du, som er gavmild uden grænser: Hjælp os til at holde påske hver dag i vores daglige liv.

Vi beder dig: Vær hos alle syge og sorgfulde, enten de er fjern eller nær.

Vær med alle der er bange og alene og alle der har mistet eller sidder ved et sygeleje og tager afsked.

Vi beder dig: Støt og hjælp os, når vi kommer til at tvivle på dig i en verden fuld af lidelse og nød.

Vær med de forfulgte, og krigs- og terrormramte verden over, også her hos os, og lær os altid at se vort medmenneskes lidelse og smerte.

Velsign og bevar din kirke og os, som hører dit ord, og vær med din kirke over hele jorden. Vær med vor dronning Margrethe den 2., Kronprins Frederik, Kronprinsesse Mary og hele det kongelige hus.

Vær med alle familier, store som små.

Vær hos alle, der har fået magt betroet, at de bruger deres magt med visdom og omtanke.

Styrk vores tro på syndernes forladelse og din tilgivelse og styrk vores håb om et evigt liv hos dig, når vi engang dør.

Giv os mod til hver dag at møde vort livs nye begyndelser og styrke til at bære vort livs afslutninger.

Giv os alle nåde, fred og velsignelse og efter et kristeligt liv den evige salighed.

Amen.